## בס"ד. ש"פ וישלח, ט"ז כסלו ה'תשמ"ב.

### בלתי מוגה

**עם לבן** גרתי ואחר עד עתה[1], ופרש"י עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי. וידוע הדיוק בזה[2], הלא מדובר כאן (בפשטות) אודות עשו כפשוטו, ועשו כפי שבא עם ארבע מאות איש כדי להלחם נגד יעקב כו'[3], ומזה מובן שאצל עשו לא הי' חשוב כ"כ ענין קיום המצוות, וא"כ על מה מדיע לו ששמר התרי"ג מצוות.

**ומבואר** ע"ז באוה"ת[4] [שכפי הנראה הוא מאמר כ"ק אדמו"ר הזקן עם הגהות והערות מכ"ק אדמו"ר הצ"צ[5]], דפי' הפנימי דעם לבן גרתי הוא שגר עם בחי' לובן העליון. וזהו עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי, כי תרי"ג מצוות נמשכין מבחי' לובן העליון. ועי"ז שיעקב גר עם בחי' לובן העליון תיקן את עצמו, שהוא בחי' עולם התיקון[6], כי זאת התורה אדם[7], וכשם שבתורה ישנם תרי"ג מצוות הנמשכין מלובן העליון, כן הוא באדם העליון שישנם בו רמ"ח אברים (דמלכא) ושס"ה גידים, ועד"ז הוא באדם התחתון שישנם בו תרי"ג כחות ואברים. וזהו[8] מה שיעקב הודיע לעשו עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי, כי לאחרי שהמשיך מבחי' לובן העליון בתרי"ג מצוות, שעי"ז תיקן את עצמו הי' אז בכחו לברר גם בחי' הרע שבעשו, וע"ד קשוט עצמך ואח"כ קשוט אחרים[9].

**והנה** ע"י שיעקב מברר את עשו עי"ז הוא מקבל גם מאורות המקיפים דעשו. דהנה ידוע[10] דעשו שרשו בעולם התוהו, ויעקב הוא בחי' עולם התיקון. וזהו ג"כ מה שעשו הוא הבכור, שהוא לא רק קדימה בזמן, שנולד קודם, אלא גם קדימה במעלה, ששרשו מעולם התוהו שקדם (במעלה) לעולם התיקון. ואדרבא, מצד זה שעולם התוהו (עשו) הוא למעלה מעולם התיקון (יעקב), לכן גם בזמן הי' עשו הבכור. וטעם הדבר מה שעולם התוהו הוא למעלה מעולם התיקון הוא, מפני שבעולם התוהו היו אורות מרובים וכלים מועטים, היינו, שבערך האורות מקיפים דתוהו, גם כלים הכי רחבים, באיזו דרגה שיהיו, הם רק כלים מועטים. וזהו ג"כ מה שיעקב הודיע לעשו עם לבן גרתי, היינו, שלאחרי שגמר הבירור דעולם התיקון, הלך לברר גם את עשו, והמשיך גם בחי' האורות מקיפים דתוהו.

**והנה** עפ"י הנ"ל, דמה שיעקב הלך לברר את הרע דעשו (לאחרי שבירר את עצמו, עולם התיקון) מדובר בעשו כמו שהוא למטה, צריך לומר, דגם מה שכתוב עם לבן גרתי אין הפירוש בזה רק שגר עם בחי' לובן העליון, כנ"ל, בחי' לבן כמו שהוא בשרשו, אלא גם כפשוטו, שבירר בחינת לבן שלמטה. ויש לומר, דזהו גם הטעם לזה שלאחרי שמבאר באוה"ת שם שהכח לברר את עשו הוא מבחי' לובן העליון, ממשיך[11], דכ"ז הוא לפי הפירוש דלבן הוא בחי' לובן העליון, דלכן אתי שפיר

---

1) פרשתנו ל, ה. 2) ראה רד"ה וישלח תרע"ג (המשך תער"ב ח"א ע' רח). 3) ראה פרשתנו שם, ז. ב"ר פע"ה, ז. פרש"י עה"פ. 4) ד"ה עם לבן גרתי – דכז, א ואילך. ראה שם דכט, א. וראה בהבא להלן – תו"א פרשתנו ד"ה וישלח (כד, ג). ד"ה הנ"ל בתו"ח פרשתנו פ"ה"ו. 5) ראה „העדות וציונים" באוה"ת שם (תסב, סע"א). רשימת המאמרים דשנת תקס"ד ע' שמה הע' 16. 6) ראה להלן, וש"נ. 7) חוקת יט, יד. 8) אוה"ת שם רל, ב. וראה גם תו"א שם. תו"ח שם דפ"א. שם פ"ה ואילך. 9) ב"מ קז, סע"ב (וש"נ). איכ"ר פ"ג, נ. 10) אוה"ת שם ואילך. תו"א שם כד, סע"א. שם, ד ואילך. תו"ח שם רפ"ה. פ"ו. פי"א. ד"ה ויקח מן הבא בידו מנחה פ"ב. 11) באוה"ת שם רלא, א.

שלאחר שעם לבן גרתי ונתקן בחי׳ יעקב, אזי דוקא בא לברר את עשו, אבל לפי הפירוש דלבן הוא ג״כ בקליפת נוגה (לבן כפשוטו), ויעקב בירר את הניצוצות שבלבן (קליפת נוגה), אינו מובן, למה לאחר שבירר את בחי׳ לבן בא לברר את עשו.

**ומבאר** ע״ז באוה״ת שם (בחצע״ג, שכנראה החצע״ג הם מכ״ק אדמו״ר הצ״צ), שגם בענין הבירודים ישנו סדר, שהולכים מלמעלה למטה בסדר והדרגה, שמתחלה נתברר ונתקן עולם הקדוב יותר, ואח״כ עולם הרחוק יותר, ולכן, תחלה הוא ענין בירוד צאן לבן, בירור נה״א, שהוא ע״י תדי״ג מצוות התורה, ואח״כ בירור עשו, נה״ב, שהוא ע״י בחי׳ הנהג בהם מנהג דדך אדץ[12]. וי״ל, דכשם שבעבורת האדם צריך להיות תחלה הבירור דנה״א ואח״כ הבירוד דנה״ב, עד״ז הוא בלבן ועשו, דתחלה צדיך להיות הבירוד דלבן שהוא בחי׳ ק״נ, ואח״כ הבירור דעשו, הבירור דגקה״ט.

**אמנם** ביאור זה אינו מספיק עדיין, שהרי לבן הוא ג״כ בחי׳ גקה״ט[13], וכמ״ש[14] ארמי אובד אבי, ונאמר ג״כ[15] עד הגל הזה ועדה המצבה אם אני לא אעבור גו׳ לרעה, וגם כאשר הי׳ הגל הרי לבן בעצמו לא נשתנה, שכ״ז הוא בחי׳ גקה״ט, ע״ד עשו שהוא בחי׳ גקה״ט כנ״ל, וא״כ למה צריך להיות תחלה הבירור דלבן ואח״כ הבירוד דעשו, והדי שניהם הם בחי׳ ג׳ קליפות הטמאות. וי״ל בזה, דהנה מבואר באוה״ת שם, דלבן הוא בחי׳ כתר דק״נ, ועשו הוא בחי׳ ז״א דק״נ, ועפ״ז י״ל, דכשם שלבן ועשו כמו שהם בק״נ הדי לבן הוא כתר דקליפה ועשו הוא ז״א דקליפה, עד״ז הוא גם בלבן ועשו כמו שהם למטה יותד, בג׳ קליפות הטמאות לגמרי, דלבן הוא בחי׳ כתר דגקה״ט דקליפה ועשו הוא בחי׳ ז״א דגקה״ט דקליפה, ולכן צריך להיות תחלה הבידור דלבן, בחי׳ הדאש דקליפה, ואח״כ הבירור דעשו, בחי׳ הגוף דקליפה. והחילוק בין הקליפה דלבן להקליפה דעשו בעבודת האדם הוא, דקליפת לבן הוא, דהגם שאינו כדבעי, בכ״ז אינו מדמה את עצמו, משא״כ קליפת עשו הוא למטה מזה, שמרמה את עצמו שאין לו כח וכו׳, ויש לו אמתלאות וכו׳, דזה אינו דוצה און דאס לייגט זיך ניט ביי אים וכו׳, אשר בירור קליפה זו הוא קשה יותר מבידוד הקליפה דלבן, כי בקליפת לבן אינו מתערב בזה הענין דעמלק, בגימטריא ספק[16], משא״כ בהקליפה דעשו הרי התערב בזה הענין דעמלק בגימטריא ספק, שיש לו ספק אם הוא צריך להתעסק בזה כו׳, אשר בירור קליפה זו הוא קשה ביותר, כמבואד בכמה שיחות ומאמרים. וזהו ג״כ הטעם על אריכות גלות זה שהוא גלות אדום[17].

**והנה** מבואר באוה״ת שם[18], דכללות הענין מה שיעקב הלך לעשו הו״ע החיבור דמ״ה וב״ן. והענין הוא, דהנה אדז״ל[19] האי עלמא דאזלינן מיני׳ כבי׳ הילולא דמי׳, היינו דבהאי עלמא דוקא נעשה הענין דאזלינן מיני׳ בחי׳ הליכה. והטעם לזה הוא, כבי׳ הילולא דמי׳, כי ענין המצוות הוא ענין יחוד קודב״ה ושכינתי׳, בחי׳ היחוד דמ״ה וב״ן, ע״ד היחוד דיצחק ורבקה שהוא היחוד דמ״ה וב״ן, כמשנת״ל[20]. אמנם בזה גופא (בהיחוד דמ״ה וב״ן) ישנם ב׳ בחי׳. דהנה מבואר בד״ה מהדה ה״א ישמע

12) ברכות לה, ב. 13) ראה גם תו״ח ויצא ד״ה וישכם לבן רפ״ו. 14) תבוא כו, ה. 15) ויצא לא, נב. 16) ראה סה״מ קונטרסים ח״ב רפז, סע״א. סה״מ תש״ט ס״ע 40 (השני). שם ע׳ 65. 17) ראה מאמרי אדה״ז – הקצדים – ע׳ תנב־תנג. שיחת ש״פ ויצא תש״מ סמ״ט. 18) דלב, סע״א ואילך. 19) עירובין נד, א (ע״פ גידסת הע״י). וראה אוה״ת ויחי תטז, ב. 20) בד״ה אמד ד׳ אחא דש״פ חיי שדה. וראה אוה״ת חיי שדה קכז, ב ואילך. לקו״ת ברכה צו, ג־ד.

תרנ״ב [שנאמר (לפני תשעים שנה) על חתונת אחותו של כ״ק אדמו״ר (מהורש״ב) נ״ע (כמ״ש בהכותרת, שכנראה גם היא נכתבה ע״י כ״ק אדמו״ר נ״ע, כדמוכח ממ״ש שם „חתונת **אחותי**״), ונדפס זה עתה], דצ״ל השינוי בהנוסח דברכה זו נגד ברכה דשמח תשמח, דבברכת שמח תשמח מסיים משמח חתן וכלה, וכאן מסיים משמח חתן עם הכלה. ומבאר בזה, שישנם ב׳ בחינות כלה. ישנם בחי׳ הכלה דעכשיו, שהיא טפלה להחתן, וכמו שאנו רואים בענין הקידושין שאומר לה הרי את מקודשת כו׳ והיא שותקת ובזה מקודשת לו, כי עכשיו אין להכלה מצ״ע כלום רק מה שמקבלת מהחתן. אבל לע״ל יהי׳ ג״כ בחי׳ קול כלה, שיהי׳ לה קול בפ״ע, ואדרבא, משמח חתן עם הכלה, דהעיקר לע״ל הוא הכלה, דנקבה תסובב גבר[21]. וזהו ג״כ מה שבהברכה שאומרים בה משמח חתן וכלה אומרים שמח תשמח, לשון הוה, כי זוהי העבודה דעכשיו. משא״כ בהברכה שאומרים בה משמח חתן עם הכלה אומר מהדה ה׳ אלקינו ישמע, כי ענין זה שייך ללע״ל. וזהו גם מה שהאבות היו טפלים אל האמהות בנבואה[22], כי האבות הטעימן הקב״ה מעין עוה״ב[23].

**והנה** לע״ל יהיו ענין הנישואין בתכלית השלימות, כמ״ש[24] והי׳ ביום ההוא גו׳ תקדאי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי, ועד שלע״ל נקבה תסובב גבר, ולפני הגאולה צדיך לטעום מכל תבשיל ותבשיל[25], שיהי׳ לא רק ישמח הוי׳ במעשיו[26], אלא גם ישמח ישראל בעושיו[27], אז ימלא שחוק פינו[28], ועד שמהרה ה״א ישמע . . . בערי יהודה ובחוצות ירושלים . . . קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה, בגאולה האמיתית והשלימה, בביאת משיח צדקנו.

21) ירמי׳ לא, כב. 22) פרש״י עה״פ וירא כא, יב. 23) ב״ב טז, סע״ב. 24) הושע ב, יח. 25) ראה לקו״ש חט״ו ע׳ 282. וש״נ. 26) תהלים קד, לא. 27) שם קמט, ב. וראה לקו״ת שמע״צ פח, ד ואילך. 28) תהלים קכו, ב. וראה ברכות לא, א.